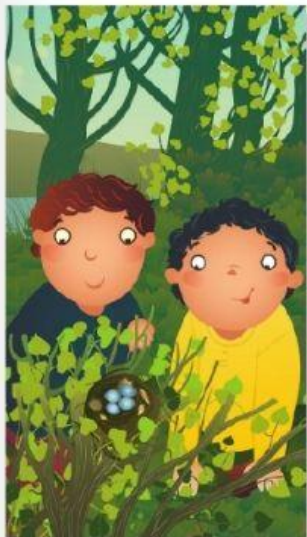

Cuibul de păsărele

după Cezar Petrescu

■ Astă-primăvară, eram în **luncă** împreună cu Gheorghiță. Soarele dăruia raze calde pământului. Covorul verde, pufos acoperise lunca. Toți copacii **se înveșmântaseră** cu haine verzi.

■ Gheorghiță îmi arătă:

— Aici e cuibul.

Priveam cu inima **ticăind**. Ce minune! Cuibul mic era zidit cu paie și crenguțe. Era căptușit cu puf fin, ca un culcuș de vată. Acolo erau patru ouă albastre, cât patru bomboane. Am vrut să le ating. Gheorghiță m-a oprit:

— Lasă-le, te rog! Venim peste două-trei săptămâni, să vedem puii.

Am plecat. Pasărea s-a așezat în cuib ca să le clocească.

■ După o lună, m-am dus din nou cu Gheorghiță în luncă. Am văzut patru pui mici și **golași**.

■ Mai târziu, puii erau mărișori, iar noi am devenit prietenii lor.